

Zaaknummer:	CBHO 2021/002
Rechter(s):	mrs. Lubberdink, Verheij en De Moor- van Vugt
Datum uitspraak:	1 juni 2021
Partijen:	appellante en CBE Saxion Hogeschool
Trefwoorden:	fraude ondertekening plagiaatscore rechtmatigheid
Artikelen:	WHW: artikel 7.12b OER: artikel 19, vierde lid
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	<p>2.2.1. Dit betoog slaagt niet. De latere ondertekening maakt niet dat de beslissing nietig of ongeldig is, maar hooguit dat de werking ervan (in dit geval: een dag) later aanvangt. De verzending per e-mail op 26 november 2020, kan niet anders worden gezien dan als het bij wijze van service meedelen wat de beslissing inhoudt. Anders dan appellante kennelijk meent, gaat vergelijking met de zaken die hebben geleid tot de onder 2.2 genoemde arresten mank. In die zaken ging het niet om de datum van ondertekening van een stuk (in dat geval vonnissen), maar om de vraag of dat stuk tot stand was gebracht door bevoegde rechters en of die bevoegdheid ook ten tijde van het doen van die uitspraken bestond.</p> <p>[...]</p> <p>2.3.1. Dit betoog slaagt niet. Het College stelt voorop dat appellante heeft erkend dat zij bij het schrijven van het essay gebruik heeft gemaakt van teksten van internet en van een andere student. De erkenning houdt in dat appellante vrijwel niets aan eigen tekst in haar essay heeft verwerkt. Zij heeft daarmee geheel of gedeeltelijk onmogelijk gemaakt dat een juist oordeel over haar kennis, inzicht, vaardigheden of (beroeps) houding kon worden gegeven. Naar het oordeel van het College heeft de examencommissie, gegeven ook de hoge plagiaatscore van 100%, deze handelwijze mogen beschouwen als ernstige fraude. De daarbij opgelegde sanctie, die overeenkomt met wat voor dergelijke gevallen bij de Hogeschool gebruikelijk is, is evenredig. Daarbij is van belang dat, anders dan appellante stelt, rekening is gehouden met haar belangen, onder meer door appellante toe te staan wel de WISCAT-toets, die medebepalend is voor de voortzetting van de opleiding, te maken.</p> <p>2.3.2. Dat een medestudent appellante gelegenheid zou hebben gegeven gebruik te maken van zijn essay, door haar in staat te stellen van zijn essay een foto te maken zoals appellante stelt, en hij daarvoor niet is bestraft, is – wat er verder ook zij van deze stelling – niet relevant en doet niets af aan de rechtmatigheid van de jegens appellante genomen beslissing. Van (onbestraft gelaten) medeplegen van fraude door de medestudent is feitelijk geen sprake, nu appellante bij haar herkansing gebruik heeft gemaakt van het door die medestudent eerder geschreven essay, dat hij haar als voorbeeld heeft getoond. Dat zij dat werk bij de herkansing vrijwel volledig zou overschrijven, kan hem ook niet worden aangerekend. Van willekeur bij het al dan niet treffen van maatregelen bij vastgestelde fraude is dus evenmin sprake. De vergelijking die appellante maakt met de beslissing van het College in de zaak 2017/053 gaat niet op. In die zaak stond ter discussie aan welke vorm van fraude de studente zich schuldig had gemaakt, toen zij</p>

gelijktijdig met haar broer een tentamen had gemaakt en zij elkaar daarbij hebben geholpen, terwijl de volgorde van de gebeurtenissen in de voorliggende zaak niet ter discussie staat.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van Saxion Hogeschool, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 25 augustus 2020 heeft de examencommissie Academie Pedagogiek & Onderwijs aan appellante meegedeeld dat het door haar ingeleverde essay zal worden beoordeeld met een onvoldoende en dat zij in het eerste kwartiel van het studiejaar 2020/2021 niet mag deelnemen aan schriftelijke toetsen voor de vakken van het eerste kwartiel uit het eerste en tweede studiejaar, met uitzondering van de WISCAT-toets.

Bij beslissing van 27 november 2020 heeft verweerder het administratief beroep van appellante tegen de beslissing van 25 augustus 2020 ongegrond verklaard.

Tegen de beslissing van 27 november 2020 heeft appellante bij beroepschrift van 7 januari 2021, op die dag binnengekomen, bij het College beroep ingesteld.

Van verweerder is op 9 maart 2021 een verweerschrift bij het College ingekomen.

Het College heeft het beroep van appellante, gedeeltelijk door middel van beeldbellen, ter zitting behandeld op 26 maart 2021, waar appellante werd vertegenwoordigd door mr. T. Catak, advocaat in Capelle aan den IJssel. Verweerder werd vertegenwoordigd door mr. F.W. Beckman, secretaris van het college van beroep voor de examens. Tevens is verschenen F. Hof, secretaris van de examencommissie.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het Hoger Onderwijs en Wetenschappelijk Onderzoek kan indien een student of extraneus fraudeert, de examencommissie de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. Bij ernstige fraude kan het instellingsbestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen.

De examencommissie stelt ingevolge het derde lid van dit artikel regels vast over de uitvoering van de taken en bevoegdheden, bedoeld in het eerste lid, onderdelen a, b en d, en het tweede lid, en over de maatregelen die zij in dat verband kan nemen. De examencommissie kan onder door haar te stellen voorwaarden bepalen dat niet ieder tentamen met goed gevolg afgelegd hoeft te zijn om vast te stellen dat het examen met goed gevolg is afgelegd.

In artikel 19, vierde lid, van de Onderwijs- en Examenregeling voor de bacheloropleiding tot leraar Basisonderwijs 2019-2020 van de Academie Pedagogiek & Onderwijs van de Saxion Hogeschool (hierna: OER) is, voor zover hier van belang, onder meer bepaald dat indien een student fraudeert de examencommissie de betrokkene het recht kan ontnemen één of meer specifieke toetsen of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste één jaar.

2.2. Appellante heeft, onder verwijzing naar de arresten van de Hoge Raad van 18 november 2016, ECLI:NL:HR:2016:2614, 6 oktober 2017, ECLI:NL:HR:2017:2561, en 13 april 2018, ECLI:NL:HR:2018:604, betoogd dat de beslissing op het administratief beroep nietig is, omdat die beslissing is ondertekend op 27 november 2020, een dag later dan de dag waarop die beslissing aan appellante per e-mail is toegezonden.

2.2.1. Dit betoog slaagt niet. De latere ondertekening maakt niet dat de beslissing nietig of ongeldig is, maar hooguit dat de werking ervan (in dit geval: een dag) later aanvangt. De verzending per e-mail op 26 november 2020, kan niet anders worden gezien dan als het bij wijze van service meedelen wat de beslissing inhoudt. Anders dan appellante kennelijk meent, gaat vergelijking met de zaken die hebben geleid tot de onder 2.2 genoemde arresten mank. In die zaken ging het niet om de datum van ondertekening van een stuk (in dat geval vonnissen), maar om de vraag of dat stuk tot stand was gebracht door bevoegde rechters en of die bevoegdheid ook ten tijde van het doen van die uitspraken bestond.

2.3. Appellante heeft betoogd dat de sanctie niet evenredig is. Zij heeft erop gewezen dat met de enkele verwijzing naar de vaste praktijk voor gevallen als het voorliggende niet duidelijk is welke afweging verweerder (lees: de examencommissie) heeft gemaakt.

2.3.1. Dit betoog slaagt niet. Het College stelt voorop dat appellante heeft erkend dat zij bij het schrijven van het essay gebruik heeft gemaakt van teksten van internet en van een andere student. De erkenning houdt in dat appellante vrijwel niets aan eigen tekst in haar essay heeft verwerkt. Zij heeft daarmee geheel of gedeeltelijk onmogelijk gemaakt dat een juist oordeel over haar kennis, inzicht, vaardigheden of (beroeps) houding kon worden gegeven. Naar het oordeel van het College heeft de examencommissie, gegeven ook de hoge plagiaatscore van 100%, deze handelwijze mogen beschouwen als ernstige fraude. De daarbij opgelegde sanctie, die overeenkomt met wat voor dergelijke gevallen bij de Hogeschool gebruikelijk is, is evenredig. Daarbij is van belang dat, anders dan appellante stelt, rekening is gehouden met haar belangen, onder meer door appellante toe te staan wel de WISCAT-toets, die medebepalend is voor de voortzetting van de opleiding, te maken.

2.3.2. Dat een medestudent appellante gelegenheid zou hebben gegeven gebruik te maken van zijn essay, door haar in staat te stellen van zijn essay een foto te maken zoals appellante stelt, en hij daarvoor niet is bestraft, is – wat er verder ook zij van deze stelling – niet relevant en doet niets af aan de rechtmatigheid van de jegens appellante genomen beslissing. Van (onbestraft gelaten) medeplegen van fraude door de medestudent is feitelijk geen sprake, nu appellante bij haar herkansing gebruik heeft gemaakt van het door die medestudent eerder geschreven essay, dat hij haar als voorbeeld heeft getoond. Dat zij dat werk bij de herkansing vrijwel volledig zou overschrijven, kan hem ook niet worden aangerekend. Van willekeur bij het al dan niet treffen van maatregelen bij vastgestelde fraude is dus evenmin sprake. De vergelijking die appellante maakt met de beslissing van het College in de zaak 2017/053 gaat niet op. In die zaak stond ter discussie aan welke vorm van fraude de studente zich schuldig had gemaakt, toen zij gelijktijdig met haar broer een tentamen had gemaakt en zij elkaar daarbij hebben geholpen, terwijl de volgorde van de gebeurtenissen in de voorliggende zaak niet ter discussie staat.

2.4. Wat hiervoor is overwogen leidt tot de conclusie dat het beroep ongegrond moet worden verklaard.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling is geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.